

Za prvi siječnja 1971. godine Sv. Otac je poručio svim dječacima pjevačima razasutim na svih pet kotinenata da posvuda Dan Mira obave sa svim zanosom njihovih nevinih srdaca. Tako će se ispuniti želja ustanovitelja međunarodne federacije Dječaka Pjevača Ms Mailleta: »Sutra će svi dječaci svijeta pjevati mir Božji na zemlji«!

I kod nas već dvije godine postoji i djeluje zbor dječaka pjevača »Vatroslav Lisinski« u Janjevu na Kosovu. Osnovao ga je kao župni zbor Janjeva njihov župnik vlč. g. Anto Baković, a dirigent mu je i umjetnički vođa mladi glazbenik g. Josip Perčinlić koji je pred par godina diplomirao na glazbenoj Akademiji u Zagrebu. Svijet ih — radi njihovih bijelih haljina i ugodnih dječjih andeoskih glasova — od milja prozva »bijeli anđeli Janjeva«.

Zbor broji preko stotinu dječaka i djevojčica, a »raspoložu izvanrednim kristalnim sonornim glasovima velikog glazbenog raspona«. Nastupaju često i na glazbenim festivalima službenog karaktera, kao: Pokrajinski festival dječjih zborova Kosova, Republički festival dječjih zborova Srbije, te na Dubrovačkim ljetnim igrama i t. d. Prošle godine su upriličili glazbeni turneju po gradovima Dalmacije. Spremaju se za koncerte i preko granica naše domovine. Sliku dječaka pjevača »bijeli anđeli Janjeva« i lijepu reportažu o njihovom nastupu na Dubrovačkim ljetnim igrama donijela je i revija za duhovnu glazbu Sv. Cecilija u trećem broju od prošle — 1970. godine. Zbor je nastupio i nekoliko puta na radiju i televiziji Skoplje.

Župni dječji zbor »Vatroslav Lisinski« (»Bijeli anđeli Janjeva«) snimio je i izdaje seriju gramofonskih ploča pod nazivom »Duhovne hrvatske pučke pjesme«. Serija obuhvaća stotinjak marijanskih, euharistijskih, Srca Isusova, Krista Kralja, svetačkih, adventskih, božićnih, korizmenih, uskrasnih, i t. d. crkvenih pučkih pjesama u oko trideset gramofonskih ploča malog formata. Trinaest ploča već je izišlo i mogu se nabaviti kod: Samostan Antunovac (s. Ancila Marasovi, Nova Ves 55 — Zagreb.

Lovro Matačić u Rimu

L'Osservatore Romano od 14 — 15. prosinca 1970. godine donosi vijest: hrvatskom dirigentu Lovru Matačiću pripada velika zasluga da je Rim dostojno proslavio drugu stogodišnjicu rođenja Ludwiga van Beethovena. On je 12. XII prošle godine u Teatro dell' Opera u Rimu dirigirao rutinom učenog koncertiste, i ukusom profinjenog dirigenta ravnao izvedbom opere

»Fidelia«. Matačić je te večeri osvijetlio sve drago kamenje Beethovenove bogate glazbene riznice. Bistroprozirnom lakoćom i žarom dramatskog oduševljenja uzornim redom je ujedinio harmonijski zajedničko muziciranje zvukovno bogatstvo orkestralnog sastava s izvanrednim pjevanjem solista i velikog cjelokupnog kazališnog zbora. Umjetnik je do entuzijazma očarao publiku osobito izvedbom uvertire »Leonora 3« koju je — po običaju — postavio između druge i treće slike drugog čina. Kad je zadnji akord uvertire zamukao, kazalištem se prolomio urnebesni aplauz, a aklamacijama nije bilo kraja. L. Matačić je nekoliko godina prije Fidelija dirigirao u Teatro dell' Opera Wagnerov »Nibelungski Prsten«. Uspjeh je i tada bio izvanredan, te se i ovaj put htio javno zahvaliti svim članovima orkestra za njihovo sudjelovanje u toj odličnoj izvedbi. Prije nego su započeli izvedbom »Fidelija«, pozvao je članove orkestra da ustanu — jer su svi zajedno i pojedinačno bili sudionici velikog uspjeha — i zahvalio im se ispred publike.

Solisti - tumači glavnih dionica iz Fidelija dali su svoj veliki pozitivni doprinos svečanoj komemoraciji, dvjestogodišnjice rođenja glazbenog genija L. van Beethovena. Protagonista Claire Watson snažno i emotivno, savršeno mirno i majstorski je tumačila najkompliciranija mjesta u partituri. Poslije velike arije u prvom činu nagrađena je dugotrajnim aplauzom. Voluminoznim a mekanim i ugodno obojenim glasom bas Francisko Voutsinos raspolagao je idealnim sredstvom da potcrta poštenje i ljudski osjećaj koji su vlastiti »Roku«. Naprotiv, bezobrazna drskost »don Pizara« izražena je kontroliranim bogatstvom glasa baritona Heinza Imdhla. Tenor Ernst Kozub, glasom izvanredne sonornosti i gromkih visina, dao je autentičnu dramatsku snagu osobi »Florestana«. Sopran Elisabeth Volkmann i tenor Josef Hopferwieser, ugodnom živahnošću i gipkošću glasa, otpjevali su uloge »Marceline« i »Đakina«. Bas Viktor von Halem bio je pouzdani i zamišljeni »don Fernando«. Svi su se isticali savršenom dikcijom — naravno na njemačkom jeziku — i neusiljenošću u recitativima. Na koncu moramo spomenuti Gabrijela De Julis i Pavla Mazzotta (»dva sužnja«) koji su svoje kratke uloge otpjevali na njemačkome kao i kazališni zbor, a pripremio ih je maestro Tulio Boni.

Opera »Fidelio« od L. van Beethovena, pod dirigiranjem maestra Lovre Matačića, doživjela je pet izvedaba u »Teatro dell' Opera« u Rimu: 12, 14, 18, 20. i 22. prosinca prošle godine.

Priredio: A. MILANOVIĆ

Pismo čitaoca

Pročitao sam u »Sv. Cecilija«, br. 3 od 1970. god. članak pod naslovom »gdje se nalazimo«, potpis »Uredništvo« i drugi članak »Božji kult je veoma ozbiljan čin« Ma A. Milanović. U cijelosti se slažem sa sadržajem članaka i odobravam reagiranje Uredništva i prof. A. Milanovića. Potaknut takvim člancima i ja bih htio nešto napisati o pučkom i zbornom pjevanju pokoncilskog vremena u Crkvi. Na temelju dugogodišnjeg, makar amaterskog rada, mišlim da se to smijem usuditi.

Uvijek sam volio pučko pjevanje u crkvi, osobito kad su crkve prigodom blagdana, godova i na proštenjima prepune vjernika. I danas volim pučko pjevanje u crkvi, ali ne volim da se ono svodi na to da pjeva samo zbor, točnije nekoliko pjevača, nego da čitavi puk pjeva da bude u pravom smislu pučko pjevanje.

Danas se mnogo govori o pučkom pjevanju u crkvi, toliko mnogo da su se već po mnogim crkvama raspali zborovi, teškom mukom sabrani, u koje su zborovođe ulagali mnogo truda i muke. Ovo mogu razumjeti samo oni koji su se svim silama zalagali za dobro i lijepo pjevanje crkvenih zborova.

Dopuštam da su zborovi, osobito u primorskim mjestima uništili pučko pjevanje u crkvi. Ali u ovom slučaju ja ne krivim samo zbor nego i zborovođe, odnosno župnike, koji nisu znali uz zbornu sačuvati i pučko pjevanje. Zbor je potreban kao podloga pučkom pjevanju. Ono što se želi pjevati potrebno je najprije dobro uvježbati sa zborom i tek onda pristupiti uvježbavanju puka.

Dok Crkva naglašava pučko pjevanje, ne želi raspustiti zborove, pogotovo ne u gradovima. Smatram da je zbor uvijek potreban te da je najprikladnije da pjevane dijelove mise pjevaju izmjenično zbor i puk tako

da puk pjeva nepromjenjive dijelove mise, a zbor promjenjive; ili da tri nedjelje u mjesecu pjeva puk, a jednu nedjelju samo zbor. Tako bi se moglo sačuvati jedno i drugo pjevanje. Više puta slušam koralne mise preko radija: čitavu mislu izmjenično pjevaju puk i zbor. Isto tako slušam mise sa zbornim pjevanjem: jednoglasno pjevanje puka izmjenjuje se višeglasnim pjevanjem zbora.

Ne smijemo dozvoliti zaokupirani samo pučkim pjevanjem da djela do sadašnjih i sadašnjih skladatelja crkvene glazbe ostanu prepuštena zaboravu. Treba uzeti tu literaturu i izvođeci je osjetiti s koliko su vjere skladatelji izražavali vjeru u Boga.

Ne pretjerujemo, ne idimo iz jedne skrajnosti u drugu, već nastojmo ostvarivati zlatnu sredinu.

o. Mijo Tomašinec, Krk